

Básník a já

Hana Zagorová

Má pokojík špinavý,
všude neumyté nádobí;
tam dívenkám vypráví,
že je velký básník soudobý.
Bývá s ním jen jeho lýra,
já ho znám: má vous a kníra.
Dál už jen pár nikláků,
ale pýchu k oblakům.

Já vyšla s ním do schodů,
sedla na zem, neměl žádnéj stůl.
Pak z neznámých důvodů
jsem tam zůstala s ním léta půl.
Léta půl a zimu dlouhou,
hřálo nás jen víno s touhou,
psal na vlas můj zlacený
verše špatně placený.

My žili jako malí a dlouho spali
a každá noc byla stejně vroucná,

pusy sladký, žádný hádky,
a žádnéj plán do budoucna.
Už to padlo.

On píše dál, ale teď
žene se za slávou blýskavou,
tím oba nás čeká šed':
Mladá láska zašla únavou.

Bývá s ním už jen ta lýra,
já se vdám za inženýra,
ten líbá hůř, nemá knír,
ale v duši klid a mír.

My žili jako malí, dlouho spali
a každá noc byla stejně vroucná,
pusy sladký, žádný hádky,
a žádnéj plán do budoucna.
Už to padlo.

On píše dál, ale teď
žene se za slávou blýskavou,
tím oba nás čeká šed':

mladá láska zašla únavou.

Bývá s ním už jen ta lýra,
já se vdám za inženýra,
ten líbá hůř, nemá knír,
ale v duši klid a mír.